

האשה המעצבת את פני האומה

עדה לייזרוביץ ודין
פחד מפני הצבע

ב שביה מה איפור? אני לא מל-כתיופי" הגיבה גולדה מאיר, כשעדה לייזרוביץ התקרבה אליה עם הר פודריה בידיה. "אני לא אעשה ממך נער רתיוזור", הרגיעה עדה את ראשיהממי שלהלשעבר.

האיפור הטלוויזיוני נועד רק להעלים פגמים בולטים ולעמעם את מישטח הפנים, המבריק עד כדי עיוות כשהוא מחזיר את בזהקם העז של זרקורי-התאורה. ללא האיפור, שתכליתו לבלוע את קרני-האור המתיישבות ומבזיקות על מישטח השומן והזיעה של העור, עלול היושב באולפן לסגור את עיני הצופים בבית.

אך ההסברים לא הועילו. גולדה התעקשה, "מימי לא העליתי פודרה על פני, ואין שום סיבה שעכשיו, בגילי, אתחיל בזה". סיכמה בהחלטיות. רק צילומי ה-תוכנית חיים שכאלה בהשתתפותה, הצריחו לשבור את סרבנותה הנחרצת. לקראת תוכנית זו נכנסה בעצמה לחדר-האיפור, לחצה בחמימות את ידה של עדה, והפקירה לה פניה לענן הפודרה. "לא איפרתי את את העיניים", סיפרה עדה, "ולא עשיתי לה עצמות-לחיים בולטות. כי זוהי אישיות שכל העולם מכיר אותה כמו שהיא, ויהיה מגוחך שפיתאום היא תופיע לתוכנית מוקד או שפיתאום היא נראית כמו נערת-זוהר".

עדה, תמירה, מלאת-הן, לבושה בטוב טעם, חתיכה אמיתית, היא האשה שבידיה האמונות נותנים, לשבט או לחסד, פני האומה כולה. הכל בידה כחומר בידי היוצר, "אני מרגישה כמו פסל", היא אומרת, "נותנים לי חומר, ואני מפסלת

שידור

צל"ש

איחון עדין

• לאברהם קושניר עבור כתבתו על פרשת התאבדותו של שריהשיכון אברהם עיפר, שאודרה בהשבוע — יומן אירוטיים. קושניר הצליח. בפעם הראשונה, להגיש את הפרשה בצורה עניינית וקורקטית, תוך התייחסות מאוזנת לכל היבטיה, מבלי להיגרר לרגשות ולדרמטיזציה.

הצלחתו של קושניר התבלטה במיוחד לנוכח כישלונו של עורך היומן, רם עב"רין, שראינו באותה נושא את שריהמישי טרה שלמה הילל. עברון, שהוא איש אמנות, אך חסר חושים פוליטיים, היה עוד יותר קיצוני משרהמישטרה בהתייחסותו לחלקם של מצעיההתיקשורת בפרשת עופר. הוא ניסה ללחוץ על הילל ולהור ציא מפיו, כמעט בכוח, הודאה כי הגשת תלונות במישטרה נגד אישים פוליטיים יכולה להפוך מכשיר קבע לחיסול יריבים פוליטיים.

הילל התחמק מלהשיב על טענה נואלת זו. מה שרם עברון לא הבין ואינו יודע הוא, שלא ניתן לגרום לשום חקירה או בדיקה מישטרית מבלי שהתלונה תהיה מלווה בעדויות, מיסמכים, או ראיות אחרות שלכאורה נעברה עבירה.

צל"ג

הפרזה מרושעת

• לחיים גיל, על כתבתו בהשבוע — יומן אירוטיים על ועדת חרות. בכתבה הזו מצולמת ניסה גיל להראות כי מאחורי ה-חזות הממורקת וההגניגית, המליצות והמיר לים היפות, אחרות לוחמי האצ"ל והבני טחון כי הפעם יפול השלטון בידי התנועה כפרו בשל — מסתתרת למעשה הקטנור גיות של העסקנים האפורים הנלחמים על כסאות הסרימשענות.

מול הדימוי הנוצץ של טכסי-הפתיחה, שנועד להצביע על הארמוניה, הציג חיים גיל אוסף של מיפגשים קטנים ויזכורים במסדרונות ובקבוצות שוליות בוועידה, בהם התבלטה רדיפת הכבוד והמעמד. במקום המילחמה על רעיונות ועקרונות הראה חיים גיל כיצד נערכת המודדות — בעיקר בין צעירי התנועה, יורשי הוד וההדר של התנועה ה-יבטינסקאית — בצורה קולנית ומנוצרת.

תופעת מסוג זה שהצית חיים גיל קיימות בכל מיפלה פוליטית ולא רק בי חרות. הן חלק בלתי נפרד של החיים הדמוקרטיים, למרות שיש בהן כדי לעורר סלידה מצד המתבונן מהצד. הצגת החזון החינוכי של תת-אלוף (מיל.) מרפ"ק צ"פ פורי מול המציאות האנטי-חינוכית, כפי שהתגלתה בשולי הוועידה, היתה הב-טטה — לא בלי כוונת זדון — של ת-פעם מעניינת ופיקאנטית כשלעצמה, אבל לא מהותית בחיים הפוליטיים.

מאחרי המסך

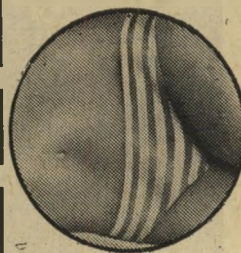
גרמניה האחרת של בני-יש

האם גרמניה של היום היא גרמניה אחרת, או שמא זהו אותו נמר נאצי, המסתתר במיקרה זה תחת פרוותו של חתלתול? שאלה שהפכה כבר כימעט באי-נאלית, אחרי שגילגלו בה והפכו בה ידיים כה רבות.

אישה-טלוויזיה רון בני-יש, שחזר לפני זמן קצר מגרמניה, כתום ארבע שנות שירות טלוויזיוני שם, מצא אף הוא את השאלה הזו מצפה לו על כל צעד ושעל, והחליט לנסות להשיב עליה. נקודת-המוצא של רון בתשובתו, היא אלה. כרה כי אין לשאלה זו תשובה מדעית או אובייקטיבית. במאות רגל של סרטי צילום, שצולמו בתקופת שהותו בגרמי ניה, ריכז רון מידע המנסה לחדור לניבכי גרמניה, המיוזחית והמערבית גסייחד ש-הן, לדבריו, "יחידה אחת — וחובה, מב-חינה היסטורית, לראות זאת כך".

מבוגר בגני המתאים. רון מנסה לצייר את גרמניה של היום במיחולו של ישראלי צעיר, שאינו בשלט על-ידי אובססיה של זיכרונות השואה. למרות ש-אין הוא מתכחש למעורבותו הרגישית, תוצאת חינוכו ופועל יוצא של הסביבה שבה נולד וגדל, הרי לפי דבריו היה

היי
חופשיה עם
o.b.
הטמפון
הקטן
שכבש
את העולם

טמפוני ארבה נותנים
לך הרגשת בטחון וחופש.
תוכלי להתקלח.
לקוד ולרכב על אפניים

לנערות ולבתולות
מתאימים במיוחד
טמפוני ארבה מיני.
לטמפוני o.b. מיני
כשר ספיגה ענק
כמו לטמפוני o.b.
האחרים.

לחשיך כבתי המרקחת.
בתחנות כל בו. בשקס,
בפרפורמיות
ובסופרמרקטים.

פרסום מניק

פרס — הודו

מהטלוויזיה

הדרך אל מצהמות הטלוויזיה עור ברת, בכל המיקרים דרך חדר-האיפור. כולם, מגדול ועד קטן, נכנסים אליו ומפקידים את חזמיתם היקרה בידיהן קלות-המגע של המאפרות.

הטיפול נעים, ורבים מתרעמים על מיש כו הקצר מדי. "מה, זה הכל?" הם תמי הים, כשעדה מודה להם על ישיבתם הסבי לנית מול המראה. האמצים מבקשים האר-כה, בעלי-החלומות הנועזים מנסים להשי לים את ההנאה על-ידי שליחת יד לט פנית לעבר אחוריה של עדה היפה. "אני מחייכת, מורידה את היד, ומכירה להם שזה לא חלק מהאיפור", היא מחייכת. "לעיתים", היא מספרת, "אני מרגישה את העיניים עוקבות אחרי בתשומת-לב, מסתכלים לי ישר לעיניים, ממישיכים לעי בטר השפתיים, ישארם תקועים שם... וכ-שהם נתפסים בקלקלם, הם מחייכים פתי אום במבוכה." איש-צבור, שעדה אינה מוכנה לנקוב בשמו, העוז אפילו לקום בפיתאומית מכיסאו, בשעות האיפור, ולי חבקה בסערה. עדה הנדהמת סטרה לו בכוח, והבהירה את טעותו בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים. במצב האינטמי, מטיבעו, שבו היא רכונה במרחק של נשימה מפני המאופר, היא משתדלת לפי תח שיחה קלה, כדי להפיג את המתח.

עבודתה של עדה קשה, וכרוכה בניסעות רבות ובהיעדרויות ארוכות מן הבית. הכי על עמוס, ושני ילדיה, משתפים פעולה, אך לא חסרות גם תקריות. "ביום-העבור דה הראשון שלי אחרי הלידה השנייה, הייתי צריכה להגיע לצילומי התוכנית המבדיל", היא נזכרת, "המונית כבר עמ דה למטה וחזיכה לי, אבל מה לעשות, המטפלת לא הגיעה. בלית-ברירה החלטתי לקחת את ליהיא, שהיתה אז בת חודשיים, איתי לאולפן. כשהגיעה השעה עשר, שעת

עדה מאפרת את יוברט האמפרי
מיכתבת-הודה מאמריקה

ממנו דבריה כרצוני". היא מקצרת חוטר מים, מאריכה ריסים, מדביקה אוניים מזי דקרות, מגביהה עצמות-לחיים וממכיכה קרחות, מבליטה עיניים, מטשטשת פימות כפולות, מעלימה קמטים מיותרים ומעמי עמת עיניים בורקות, הנראות על המסך מרושעות (אחדים מאישי המימשל סובי לים מבעייה זו, אך שפתיה של עדה חתוי מות, היא אינה מגלה שמות).

עדה החביבה למדה איפור-טלוויזיה בי